

Arrest

nr. 37 343 van 21 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2010 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 22 juni 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-

en asielbeleid vastgesteld dat verzoekende partij reeds op 20 april 2009 in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 7 juli 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekende partij.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.4. Op 15 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (F. A. S.) geboren te Karkuk, op (in) 00.00.1968 van nationaliteit te zijn Irak die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 22/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Irakese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1968.

Uit het Eurodacverslag van 22/06/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze de grens heeft overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Tijdens zijn verhoor op 24/06/2009 verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. Op 07/07/2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht op basis van artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 09/09/2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Betrokkene verklaart dat hij rond 18/04/2009 op het Griekse eiland Samos is aangekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij er 4 dagen in de gevangenis heeft doorgebracht en daarna in het huis van de smokkelaar verbleef. Betrokkene heeft in Griekenland geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om er asiel aan te vragen. Betrokkene verklaart verder dat hij op 07/06/2009 Griekenland vrijwillig heeft verlaten en met een vrachtwagen naar België is gekomen waar hij op 22/06/2009 asiel heeft aangevraagd. Volgens betrokkene zouden zijn vrouw en vijf andere kinderen samen met hem Griekenland hebben verlaten in een tweede vrachtwagen. Betrokkene heeft sindsdien niets meer gehoord van zijn vrouw en andere kinderen.

In een schrijven van 06/07/2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld omdat hij meent dat een gedwongen terugkeer naar Griekenland een manifeste schending zou inhouden van artikel 3(2) van Verordening 343/2003, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van artikel 3 EVRM en van artikel 11, 13 en 14 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Om zijn verzoek te onderschrijven verwijst de raadsheer naar diverse rapporten, zoals het

op 27 februari 2008 verschenen rapport van Amnesty International 'Amnesty International, Greece: No place for an asylumseeker'), een niet gespecificeerd bezoekverslag van het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing, het op 4 februari 2009 verschenen rapport van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, een niet nader omschreven nota van de "Greek Council of Refugees", een niet gespecificeerd standpunt van UNHCR uit juli 2007 en het geactualiseerde standpunt van het UNHCR van 15 april 2008 inzake de toepassing van de soevereiniteitsclausule voorzien in art. 3 van de Verordening.

Wat betreft de vraag van zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake asioldossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/165/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd

eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betreffende de bewering dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. In geval van de betrokkene moet worden opgemerkt dat ook hier geen concrete elementen worden aangebracht, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet worden benadrukt dat betrokkene tijdens zijn verhoor op 24/06/2009 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Een terugkeer naar Griekenland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dus onvoldoende en speculatief.

In bovenvermeld schrijven maakt betrokkene advocaat melding van “zeer slechte detentieomstandigheden” waarbij betrokkene nauwelijks te mogelijkheid zou hebben gehad om voedsel te nuttigen en waarbij betrokkene geen toegang zou hebben gehad tot medische voorzieningen. Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat betrokkene tijdens zijn interview op 24/06/2009, hoewel hij wel vermeldt dat hij 4 dagen doorbracht in de gevangenis, geen melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/06/2009 bovendien geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaarde enkel dat hij naar een veilig Europees land wou. Hij verklaart dat de smokkelaar bij hun aankomst beweerde dat hij in Noorwegen zat, maar daar had hij ook niet specifiek naar gevraagd.

Betrokkene stelde geen familieleden in België of Europa te hebben. Betrokkene verklaart dat hij samen met zijn vrouw en zijn vijf andere kinderen uit Griekenland vertrok, maar dat ze in twee verschillende vrachtwagens reisden. Sinds dit vertrek heeft betrokkene vrouw en kinderen niet meer gezien. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij rugpijn heeft ten gevolge van schotwonde opgelopen in 2003. Betrokkene verklaart ook dat hij psychisch niet in orde is en inziet met zijn vrouw en andere kinderen, In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikels 10.1 en 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene binnen de tien (10) dagen het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij moet zich aanbieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat indien de

tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggestuivingsmaatregel imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend. De procedure waarbij de schorsing van een bestuurshandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is een uitzonderlijke procedure. De toepassing van deze procedure verstoort het normale verloop van de rechtspleging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van de verdediging tot een strikt minimum. Om deze redenen dient de verantwoording van de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar te zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat het bestuur geen enkele maatregel genomen heeft die gericht is op een snelle en gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zodat niet vaststaat dat een beroep op de gewone schorsingsprocedure niet werkdadig zou zijn.

Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij samen met haar minderjarige dochter uit de opvangstructuur wordt gezet. Los van de vraag naar de correctheid van deze niet gestaafde bewering – die moeilijk in overeenstemming te brengen is met de garanties die onder meer uit artikel 60 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen voortvloeien – moet worden opgemerkt dat zij hiermee slechts een mogelijk nadeel verwoordt, maar niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is en dat de vordering hoogdringend is.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als onontvankelijk af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

G. DE BOECK